

GECİKMELİ BAYRAM YAZIM

Annem- babam, kayın pederim, kayın validem sağ iken evimde bayram yapmayı çok isterdim. Tabi onlar sağ olduğu için mecburen büyüklerimize gitmek zorunda kalıyorduk. Bir bayramda her ikisine de gitmedik. Üzüldüğünü söylemişlerdi de ben pek üzerinde durmamıştım . Geçtiğimiz Ramazan Bayramında uzakta oturan oğlum, gelinimi ve yakışıklı torunumu bayrama beklerken oğlum, sağlıkçı olması nedeniyle bayramda icapçı olduğundan gelemeyeceğini telefonla bildirince hanımım ve ben hiçbir şey söylemeden birbirimize bakakaldık. Birbirimizin o anda ne düşündüğümü yüzümüzden okuduk. Hanımım da ben de çok üzüldük. Bayrama girerken bu üzüntümüz, Arife günü saat 02.00' de zilimizin çalmasıyla son buldu. Zira kapıyı açtığımızda bir de ne görelim? Karşımızda Konya'da oturan oğlum, güzel gelinim, yakışıklı torunum Batuhan Kadir karşımızda. En sevdiği oyuncuğına kavuşan çocuk gibi o kadar sevindik ki âdeta dünyalar bizim oldu. Amacım size bayram mutluluğumuzu anlatmak değil. Henüz bir yaşına giren torunuma göre biz bir yabancıydık. Anne babası arasında koşturdu, durdu. Bize eyvallah bile etmedi. Ancak bayram dönüşü giderlerken bize ısınmaya başladı. Bu durum bana iki şeyi hatırlattı.

Yıllar önce, bir bayram günü rahmetli annem ve babama bayramda gitmediğimden onların üzüntüsü aklıma geldi. Hiçbir evlat özellikle imkânı varken büyüklerini ihmal etmemeli. Çünkü bazı ihmallerin telafisi mümkün olmuyor.

Dini bayramlar olmasaydı herhalde dedeler, nineler en sevdiği torunları için birer yabancı olurdu. Demek ki Allah'ın koyduğu her kuralda bir hikmet var.

Bayram vesilesiyle bayramın ve yaşımın düşündürdüklerini ifade etmek istiyorum. Öğrenciliğimde ve gençliğimde zaman, çok yavaş geçiyordu. O zamanlar merdiven çıkıyorduk. Şimdi merdivenden indiğimiz için yıllar bir çırpıda geride kalıyor. Yaşım, nerde ise üç çeyreğe yaklaştı. Elektronik çağda sanki zaman daha çabuk geçiyor, insanlar daha çabuk yaşıyor. Tabi hatıralar da yaşıyor. Dün bıyığı terleyen öğrencilerimi saçları ağarmış, yanında delikanlı oğlu veya kızını gördüğümde bir an duraksıyorum. Onları böyle gördüğümüzde biz onlara nasıl görünüyoruz kim bilir? Her ne kadar nezaketen “**Hocam hiç değişmemişsin.**” iltifatı karşısında içimiz biraz serinlese de yaşımızın ağırlığı, bizim hangi yaşta olduğumuzu bize ikaz ediyor. Çünkü eskiden karşımıza çıkan insanların bir kısmı bizden büyük, bir kısmı da küçüktü. Büyüklerimiz ve yaşlılarımız mütemadiyen eksiliyor, önümüzdeki sütrelere birer birer devriliyor.

İşte geçtiğimiz yıl iki yakın mesai arkadaşım nezih, kibar, beyefendi Vasfi Yıldırım arkadaşım, Manisa'da “Şeker Adnan” ismiyle maruf Adnan Başoğlu ağabeyimizle,

beyefendiciliğiyle tanıdığım Ertan Dengizler, öğrencilerin Prof. Lakabını taktığı Şerafettin Karal kardeşlerimizi ebedi istinatgâhına tevdi ettik. Cenab-ı Hak hepsine de mağfiretiyle muamele etsin, mekânlarını cennet eylesin. İnsanın yaşı ilerledikçe önündeki sütrelere teker yıkılıyor ve yaşlıları azalıyor. Eskiden gördüğümüz yaşı küçük olanlar da günden güne çoğalıyor. Hal böyle olunca bayramlarda bizim aradıklarımızın sayısı hızla azalırken, bizi arayanların sayısı da hızla artıyor. Eksik olmasın, hele bu bayramda gerek telefonla, gerekse mail ve mesaj yoluyla gelen bayram tebriklerime karşılık vermede aciz kaldım. Beni arayan tüm dostlarımın ve öğrencilerimin Ramazan Bayramlarını bu yazımla tebrik etmeyi uygun buldum. “ Sevgili öğrencilerim ve aziz dostlarımı çok teşekkür ediyorum. Ben de size, sevdiğinizle birlikte hepimize huzur dolu dünyada kansız bayramlar idrak etmenizi Cenab-ı Haktan niyaz ediyorum.”

Yaşlanmaktan çoğu insan korkuyor. Korkunun ecele faydası olmadığını söylemiş atalarımız. Ondan korkup uzaklaşmak mümkün olmadığına göre onunla dost olmak lazım. Yaşlanmak demek kemale ermek demektir. Kemale ermenin getirdiği tecrübelerimizi etrafımıza aktarmak kadar güzel bir şey var mı? Bu sene kışın okullarda, üniversitelerde, cezaevlerinde verdiğim konferans ve seminer sayı 334’ü buldu. Milli Eğitim Müdürleri okulların, Rektörler Üniversitelerin, Cezaevleri Genel Müdürlüğü de şahsıma cezaevlerinin kapılarını arkasına kadar açarken ve Sayın cumhurbaşkanımız da geçen sene Marmara İlahiyat mezunlarına: **“Sevgili öğrenciler, sizlerden beklentim, nerede görev yaparsanız yapın, Asım'ın neslini yetiştirmede öncü olmanızdır. Şu şart. Milletimizin göz bebeği, gönül aydınlığı kurumları olan imam hatipler ve ilahiyat fakülteleri bu sorumluluğun gereğini yerine getirmek için diğer kurumlardan çok daha fazla çalışmak zorundadır. Biz Türkiye'nin maddi kalkınması için gece gündüz çalışıyoruz, çalışacağız ama sizler de manevi kalkınması için çaba göstermelisiniz. Dünyadaki sayısız örnekten biliyoruz ki, manevi kalkınmayla desteklenmeyen maddi kalkınma bir süre sonra toplumların felaketi haline dönüşebiliyor”** veciz konuşmasıyla ilahiyat mezunu olan bizlere daha çok çalışma direktifi verirken, ne hikmetse Manisa Müftüsü, on beş yıldır yazın camilerde sürdürdüğüm **“ Çocukların Diliyle Çocuklara Din Eğitimi”** sunumlarıma iki yıldır mani oluyor. Camilerde kuşlar gibi cıvıldaşan çocukları gördükçe, geçen yıllardan tanıyan çocuklardan bazıları da beni gördüğünde **“ Hocam! bizim camiye ne zaman geleceksin?”** dediklerinde duyduğum üzüntüyü satırlara dökmem mümkün değil. Ne yapalım? Sağlık olsun diyorum. Yapma gücünde olduğum hizmet, isteğim dışında mani olduğu için, ben de manevi sorumluluktan üzümlere kurtulmuş oldum. Bundan sonra vebal, mani olanlara aittir.

Bazı yaşlılarıma bakıyorum. Günleri, evi ile Öğretmen Evi arasında geçiyor. İçlerinde o kadar birikimli arkadaşlarım var ki her biri birer tecrübe küpü. Para ile elde edilemeyen şeylerden biri de tecrübe. Bu tecrübelerin arkadaşlarla birlikte kabre girmesine gönlüm razı

olmuyor. Konferanslarımda ve seminerlerimde bilgi ve birikimlerimiz gençler tarafından büyük bir ilgi ile dinleniyor. Gençlerin bizlerin tecrübelerine çok büyük ihtiyacı var. Arabın derdi kırmızı pabuçmuş. Benim de aklım fikrim eğitim... Eğitim... Bayram yazısını bıraktık yine eğitim lafı etmeye başladım.

Her bayram sabahı içimde hüznle birlikte bir coşku hâkim oluyor. Herkesin kendi hesabı doğrultusunda ya çok sevdikleri ya da çok kızdıkları insanlar oluyor. Bayramlar, sevenlerin birbirine kavuşması, kırgınların da barışması açısından gönüllerin yumuşadığı bir zaman dilimi. Bazı kindar insanlar şeytanının dürtüsü yüzünden bu bayramın ikliminden maalesef yararlanamıyor. İnsanoğlu koskoca kâinatı içine sığdırabiliyor da dargın olduğu kişiyi, kini yüzünden içine sığdıramıyor. Bu bayramda da kırgın olan iki dostumun barışmadığını duydum, üzüldüm. Yüce Resulümüz: “ **Kin ile din ikisi bir arada bulunmaz.**” buyuruyor.

Gönül ne için varsa işlevini yerine getirmesi gerek. Nedense gönül kırılınca şeytan olanca gücüyle tamirini engelliyor. Bina yapmak, dağlara tüneller açmak kolay da içimizdeki şeytanın vesvesi ve fitnesi yüzünden kırgın olduğumuz kişiye gönlümüzü açmak daha zor oluyor.

Sadece bayramlarda değil, tüm yaşamımızda içimizdeki şeytanın değil de meleğimizin sesini dinlersek koskoca kâinatın sığıdığı gönlümüze dostlarımızın yanında düşmanlarımızı da sığdırabiliriz. Ve bunu başardığımız takdirde etrafımızda kin besleyeceğimiz kavga edeceğimiz kimse kalmaz.

ANNE-BABA- KARDEŞ BULUŞMAK NE GÜZEL ŞEY

KONU –KOMŞU, AKRABA, GÖRÜŞMEK NE GÜZEL ŞEY,

KUTSAL BAYRAMLARDA GEZEREK HANE HANE

SEVGİYİ GÖNÜLLERDE PAYLAŞMAK NE FÜZEL ŞEY

Yeni yeni huzur dolu Ramazan ve Kurban Bayramlarına kavuşmanız temennisiyle idrak ettiğimiz Mübarek Ramazan Bayramınızı Tebrik ederim

Not: Çocukların Diliyle Çocuklara Din Eğitim"